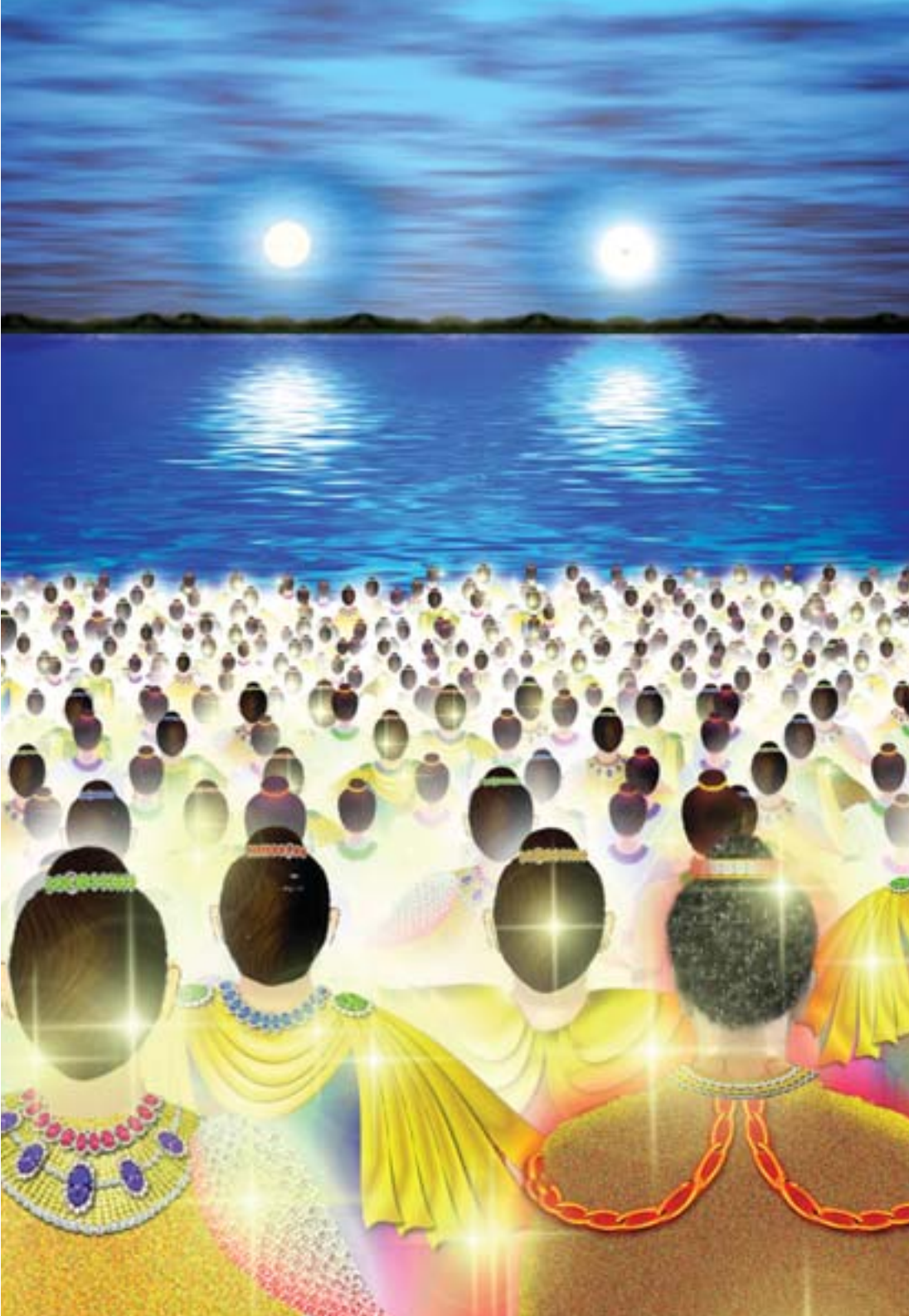

๒๘

มหาสมุทสูตร คัมภีร์ที่ ๔ (ตอ น พ ระ พุ ท ธ เ น ร มิต)

เราเป็นผู้ครอบงำธรรมได้ทั้งหมด รู้ธรรมทุกอย่าง ไม่ติด
อยู่ในธรรมทั้งปวง ละธรรมอันเป็นไปในกัมมิตตามได้ทุกอย่าง
พ้นแล้วในธรรมเป็นที่สิ้นไปแห่งตัณหา รู้เองแล้ว จะพึงอ้าง
ใครเล่า ว่าเป็นอุปัชฌาย์อาจารย์

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๔ (ตอนพระพุทธพระเนรมิต)

๒๔๕

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งที่สำคัญ เราเกิดมาในภพชาติหนึ่งต่างมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งแสวงหาความบริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะด้วยการสร้างบารมี ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๓ ซึ่งเป็นต้นทางที่จะดำเนินจิตเข้าไปสู่ภายในเป็นทางรอดทางเดียว ที่จะเอาชนะกิเลสอาสวะทั้งหลายไปสู่อายตนนิพพานได้ ดังนั้นควรที่เราจะดำเนินจิตของเราให้เข้าไปสู่เส้นทางสายกลางภายใน ให้เข้าไปถึงพระธรรมกายให้ได้ การที่จะเข้าถึงพระธรรมกายได้ เราต้องหมั่นทำใจหยุดใจนิ่งให้ถูกวิธีจึงจะสมปรารถนา

มีเนื้อความแห่งพระบาลีใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“สพฺพาภิภู สพฺพวิทูหมสฺมิ
สพฺเพสุ ธมฺเมสุ อานุปลิตโต
สพฺพณฺชโห ตณฺหกุชฺเช วิมุตโต
สยํ อภิณฺเวยย กมฺมทุติเสยฺยํ

เราเป็นผู้ครอบงำธรรมได้ทั้งหมด รู้ธรรมทุกอย่าง ไม่ติดอยู่ในธรรมทั้งปวง ละธรรมอันเป็นไปในภุมิสามได้ทุกอย่าง พ้นแล้วในธรรมเป็นที่สิ้นไปแห่งตัณหา รู้เองแล้วจะพึงอ้างใครเล่า ว่าเป็นอุปัชฌาย์อาจารย์”

นี่เป็นพระดำรัสของพระลัมมะลัมพุทเธเจ้า ที่ทรงประกาศ

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๔ (ตอนพระพุทธเนรมิต)

๒๕๐

ความเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นบุคคลแรกที่ทำลาย
อวิชชาได้ ความยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์นั้น พวกเราทั้งหลาย
ได้ตระหนักกันดีอยู่แล้ว คราวนี้ จะถือโอกาสเล่าให้พวกเราได้
ตระหนักถึงความสำคัญในพุทธคุณกันอีกครั้ง

*ภายหลังที่พระบรมศาสดาได้ใช้พระญาณตรวจดูใน
สากลโลก ทรงมีพระดำริว่า ในจักรวาลนี้ ไม่มีผู้ใดที่จะสามารถ
ถามตอบปัญหากับเราได้ พระพุทธเจ้าเช่นกับเราเท่านั้น จึงจะทำ
เช่นนั้นได้ แต่ถ้าเราเพียงถามเองและก็ตอบเอง เทวดาเหล่านี้ก็
จะไม่อาจแทงตลอดได้ ดังนั้นเราจะเนรมิตพระพุทธเนรมิตขึ้นมา
เพื่อจะได้เป็นประโยชน์แก่ผู้มีบุญที่มาประชุมรวมกันในวันนี้
และเพื่อเทวดาทั้งหลาย จะได้เห็นแจ้งแทงตลอดในธรรม ที่เรา
ปรารถนาจะให้บรรลุ

เมื่อทรงดำริเช่นนั้นแล้วทรงเข้าโลกุตตรมานที่มีอภิญญา
เป็นบาท ทรงอธิษฐานให้พระพุทธเนรมิตปรากฏขึ้น

เหตุอัศจรรย์ได้บังเกิดขึ้น เหล่าเทวดาในที่ประชุมได้มองเห็น
แสงสว่างไสวมาแต่ไกล เทวดาแต่ละองค์ก็คิดกันไปต่าง-
ๆ นานาว่า วันนี้แปลก ทำไมพวกเราเห็นพระจันทร์ขึ้นถึงสองดวง

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๔ (ตอนพระพุทธเนรมิต)

๒๕๑

บางพวกก็พูดว่า ไม่ใช่พระจันทร์ แต่เป็นพระอาทิตย์ขึ้นต่างหาก เมื่อพุทธเนรมิตเสด็จเข้ามาใกล้ แสงสว่างก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ต่างพากันพูดว่า ไม่ใช่พระอาทิตย์ แต่เป็นวิมานของเทวดา เมื่อยิ่งใกล้เข้ามาอีกก็พูดว่า ไม่ใช่วิมานเทวดา แต่เป็นเทพบุตร เมื่อยิ่งใกล้เข้ามาอีก ก็พูดว่า ไม่ใช่เทพบุตร แต่เป็นมหาพรหม

ครั้นยิ่งใกล้เข้ามาอีก จนเห็นได้ชัด ก็พากันแปลกใจมาก เสียงโกลาหลก็ก้องทั่วจักรวาลก็เกิดขึ้น เพราะไม่ใช่มหาพรหม แต่เป็นพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง ต่างคิดว่า นับเป็นลาภของพวกเราทั้งหลายแท้ๆ ที่ได้เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงสองพระองค์ในเวลาเดียวกัน ณ สถานที่แห่งนี้ พวกเทวดาที่ยังเป็น ปุถุชน ยังไม่มีดวงตาเห็นธรรม ต่างพากันคิดว่า พระพุทธเจ้าพระองค์เดียว ที่ประชุมเทวดาก็ใหญ่ขนาดนี้แล้ว สองพระองค์ จะใหญ่ขนาดไหน

ส่วนเหล่าเทวดาที่เป็นพระอริยเจ้าพากันคิดว่า ในโลกธาตุเดียว ไม่มีพระพุทธเจ้าสองพระองค์ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเนรมิตพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่งที่เหมือนกับพระองค์ทุกประการขึ้นมาเป็นแน่ ขณะที่หมู่เทพกำลังแลดูพระพุทธเนรมิตอยู่นั้น พระพุทธเนรมิตก็เสด็จมาถึง และประทับนั่งบนพระที่นั่งที่เนรมิตไว้ ทรงประกอบด้วยมหาปुरुสลักษณะ ๓๒ ประการ และพระรัศมีทั้ง ๖ ชานออกจากพระสรีระเหมือนกันทุกประการ

มหาสมณสูตร ครั้งที่ ๔ (ตอนพระพุทธเนรมิต)

๒๕๒

พระรัศมีจากพระผู้มีพระภาคเจ้ากระทบพระวรกายของ
พระพุทธเนรมิต พระรัศมีจากพระพุทธเนรมิตก็กระทบพระ-
วรกายพระผู้มีพระภาคเจ้า รัศมีเหล่านั้นพุ่งจากพระสรีระของ
พระพุทธเจ้าทั้งสองพระองค์ไปจรดชั้นอกนิภฏฐพรหม แล้วกลับ
ลงมากระทบศีรษะของเหล่าทวยเทพ ไปจรดขอบปากจักรวาล
ห้องจักรวาลทั้งสิ้นมีแสงสว่างไสวโชติช่วง เหมือนดังเรือน-
พระเจดีย์ที่มีไม้จันทน์โค้งอันถูกแผ่นเงินรังไร้อย่างสวยงาม
เทวดาในหมื่นจักรวาลรวมเป็นกลุ่มในจักรวาลเดียว เข้าไปตั้ง
อยู่ในระหว่างห้องแห่งรัศมีของพระพุทธเจ้าทั้งสองพระองค์

เมื่อพระพุทธเนรมิตกำลังประทับนั่งอยู่นั้น ได้ตรัส
ชมเชยการละกิเลสที่โพธิบัลลังก์ของพระศกพล จากนั้น
พระพุทธเจ้ากับพระพุทธเนรมิตได้ตรัสถามและแก้ปัญหากัน
และกัน เทวดาทั้งหลายต่างมีดวงตาเห็นธรรม ในขณะที่
พระพุทธเนรมิตกับพระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมนั้น เหล่าเทวดา
ทั้งปวงพากันตั้งอกตั้งใจฟังอย่างดี ทันทิที่สิ้นสุดการแสดงธรรม
เหล่าเทวดามากมายต่างได้บรรลุธรรมกันไปตามลำดับ
เสียงสาธุการในครั้งนั้นดังกลบไปทั่วจักรวาล นี่เป็นการประชุม
เทวดาครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยพุทธกาล

อีกเหตุการณ์หนึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันกับเหตุการณ์นี้
มีเรื่องเล่าว่า หลังจากที่พระผู้มีพระภาคเจ้าปรินิพพานแล้ว ได้

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๔ (ตอนพระพุทธรณรมิต)

๒๕๓

มีการสาธยายเผยแผ่พระไตรปิฎกกันแบบปากต่อปาก มีอยู่
วัดหนึ่งชื่อวัดโกฏิบรรพต ในวัดนั้นมีพระภิกษุหลายรูปที่ตั้งใจ
บำเพ็ญสมณธรรม มีเทพธิดาองค์หนึ่งอยู่ที่ต้นกาคะทิงใกล้
ประตูถ้ากาคะทิง ภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งได้ท่องเที่ยวความแห่งมหา-
สมัยสูตรภายในถ้ำ เทพธิดาได้ฟังตั้งแต่ต้นจนจบพระสูตร ได้ให้
สาธุการด้วยเสียงอันดังกังวานไพเราะ

ภิกษุหนุ่มที่เข้าไปในถ้ำองค์เดียวก็ตกใจ จึงถามว่า
“นั่นเสียงใคร” เทพธิดาตอบกลับมาว่า “ดิฉันเป็นเทพธิดา”
ภิกษุหนุ่มถามอีกว่า “ทำไมท่านจึงได้ให้สาธุการละ” เทพธิดา
ตอบว่า “ครั้งหนึ่ง ดิฉันได้ฟังพระสูตรนี้ ในวันที่พระทศพล
ประทับนั่งแสดงที่ป่าใหญ่ วันนี้ได้ฟังอีกครั้ง เกิดความปลื้มปีติ
พระคุณเจ้าทรงจำได้อย่างดีเยี่ยม ไม่ทำให้อักขรแม้แต่ตัวเดียว
คลาดเคลื่อนจากที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงไว้เลย” ภิกษุ-
หนุ่มถามว่า “เมื่อพระทศพลกำลังแสดงอยู่ ท่านได้ฟังหรือ”

เทพธิดาตอบว่า “ได้มาร่วมฟังด้วย” พระภิกษุนั้นสงสัย
จึงถามว่า “เขาว่า เทวดาเข้าประชุมกันมากมาย แล้วท่านฟังอยู่
ที่ไหน” เทพธิดาได้เล่าว่า “ดิฉันเป็นเทวดาในป่าใหญ่ มีเทวดา
ชั้นผู้ใหญ่มากันมากมาย ในชมพูทวีปไม่มีที่ว่างสำหรับดิฉันเลย
ดิฉันจึงต้องถอยร่นไปจนถึงตามพยับฉวีทวีป ยืนอยู่ริมฝั่งที่ท่า-
ข้ามพุกุโละ ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อเทวดาชั้นผู้ใหญ่พากันมาอีก

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๔ (ตอนพระพุทธรณรมิต)

๒๕๔

ดิฉันต้องถอยร่นมาโดยลำดับ ได้แช่อยู่ในน้ำลึกถึงคอ ที่หลังหมู่บ้านใหญ่ในโรทมนคร ดิฉันได้ยืนฟังอยู่ในน้ำนั้นแหละ”

พระภิกษุถามว่า “ท่านยืนไกลขนาดนั้น จะเห็นพระศาสดาหรือ” นางตอบว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันเข้าใจว่า พระศาสดาทรงแสดงธรรมอยู่ที่ป่าใหญ่ และทรงแลดูดิฉันเสมอๆ”

ภิกษุหนุ่มถามต่อว่า “ในวันนั้นมีเทวดาแสนโกฏิสำเร็จพระอรหัต แล้วท่านละตอนนั้นสำเร็จพระอรหัตหรือยัง” “ไม่หรอกค่ะ ท่านผู้เจริญ” “แล้วท่านสำเร็จอนาคามีผลกระมัง” “ไม่หรอกค่ะ ท่านผู้เจริญ” “ถ้าอย่างนั้น ท่านคงสำเร็จสกทาคามีผลกระมัง” นางยังคงตอบว่า “ไม่ค่ะ”

ภิกษุรูปนั้นพูดขึ้นว่า “พวกเทวดาที่สำเร็จมรรคสามนี้ นับไม่ได้ ท่านเห็นจะเป็นพระโสดาบันกระมัง” ในวันนั้น เทพธิดาสำเร็จโสดาปัตติผล แต่นางก็ยังรู้สึกอายที่จะตอบ จากนั้นภิกษุหนุ่มได้พูดขึ้นว่า “ท่านช่วยแสดงกายให้อาตมาเห็นได้ไหม” เทพธิดาตอบว่า “จะแสดงทั้งหมดไม่ได้ ดิฉันจะแสดงแค่ข้อนิ้วมือเท่านั้น”

จากนั้น นางได้สอดนิ้วมือเข้ามาในถ้ำทางรุกขญแจ นิ้วมือนั้นมีรัศมีสว่างไสว เหมือนเวลาพระจันทร์พระอาทิตย์ขึ้นเป็นพันๆ ดวง ก่อนจากไป เทพธิดากล่าวว่า “ท่านเจ้าคะ ท่าน

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๔ (ตอน พระพุทธนเรศวรมิต)

๒๕๕

มาถูกทางแล้ว จงอย่าประมาทนะเจ้าคะ” นางไหว้ภิกษุหนุ่ม แล้วก็กลับไปยังวิมานของตน

นี่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดของเหล่าเทวดา ที่มีเทวดาบรรลุลุทธิธรรมกันเป็นจำนวนมาก เราจะเห็นว่า ทำยที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะเป็ฃกายทิพย์ กายพรหม ทุกๆ ท่านต่างปรารธนา สิ่งที่ดีที่สุด คือ การบรรลุลุทธิธรรม กำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป เพราะการบรรลุลุทธิธรรมเท่านั้น ที่เป็ฃสิ่งที่ประเสริฐสุด เป็ฃสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับทุกๆ ชีวิต การที่เราเกิดมาเป็ฃพุทธสาวก นับเป็ฃความโชคดีของเรา ควรที่เราจะภาคภูมิใจ ให้ตั้งใจมั่นที่จะปฏิบัติธรรมตามพุทโธวาท เมื่อเราทำได้ยัฃงนี้ ชีวิตเราย่อมจะสมปรารธนาทุกๆ คน

